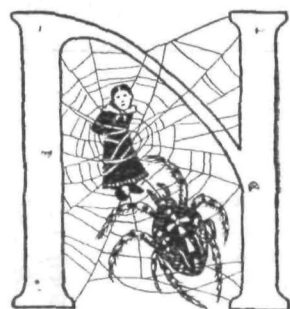

IVO TROŠT:

Ob učenju.

Movo življenje se je začelo Batičevi Zlati s prvim šolskim letom. Igrače so morale dlje časa počivati osamljene v kotu, nje punčka je mirno spala po cele popoldneve, ker je Zlata ni utegnila negovati in preobleči. Zlata je imela premnogo opravila s šolo in za šolo. Oh, tiste kljukasto zavite črke, kar jih ni bilo podobnih i ali u, ji niso, pa ji niso mogle v mlado glavico. Ako si je zapomnila zadnjo, ki so se je danes učili v šoli, je pozabila prav gotovo ono, ki bi jo morala znati že včeraj ali celo prošli teden. Mlajši bratec Mile jo je že oponašal, ko jo je videl žalostno s knjigo v roki: i-u-i-u. Seveda je bil Mile še tako otročji, da mu ni tega nihče zameril; tudi Zlata mu ni. Samo s prstkom mu je zapretila: „Čakaj, čakaj, Mile! Tudi tebi ne odide ta težava.“ Ali bratec je enakomerno pel svoj i-u.

Vse je kazalo, da Zlati ne izteče čitanje prvo šolsko leto, najsi se je resno trudila, da bi šlo gladko. Tudi ata in mama sta ji pomagala, a sta bila kmalu istih misli kot hčerka: Če neče, pa neče.

V tej nadlogi se je Zlate usmilil sv. Miklavž. Prišel ji je med drugimi igračkami tudi lično knjigo s podobami. Tu so bile poleg podob male in velike črke ter še kratki pregovori in modri izreki, ki naj bi si jih Zlata zapomnila, ko bi jih znala prečitati. Kaj pomaga, ko se ji je godilo prav tako kakor onemu, ki se je lotil moliti rožnivenec, pa ni znal očenaša ne češčenamarije, ali pa onemu, ki je hotel dokazati, kako gladko zna pismeno množitev in delitev, a ni znal — poštevanke. Poleg tega so jo še motile pisane podobice, ki jih je rajše gledala kakor male in velike črke. Zato jo je mama često svarila in ker ni to zaleglo mnogo več kot nič, tudi slednjič knjigo s podobami vzela in spravila neznanokam vse dotlej, ko se Zlata zares oprime čitanja, da bo začelo gladko teči preko njenih usten.

Kolika žalost zaradi tega!

Morala je zopet z dolgočasnim Abecednikom posedati za mizo in ponavljati tiste zlobne črke, ki ji nikakor niso hotele ostati v nemirni glavici. Da bi si ob tem vsaj nekoliko pregnala dolgčas, si je mislila poleg neznanih črk v Abecedniku še prav tiste mične sličice iz knjige s podobami, ki ji jo je mama skrila. Ko se je domislila slike, je bila kmalu na jezičku tudi črka. S tiho jezico v srcu in živahnimi mislimi na slike v knjigi se je v 14 dneh slednjič vendar srečno spoznala s čredo malih črk. Ker je le redkoma ponavljala i-u, je tudi Mile ni mogel več

dražiti. Sicer so bili pa nekateri glasniki za njegov jezik popolnoma nerabni. Za ves živi svet ne bi izgovoril Batičev Mile besed: rdeča kapica, marveč: ldeča apica. — Zlata se je čutila že silno učeno. Zato je prosila mamo, naj ji zopet vrne knjigo s podobami, da bo v nji ponavljala velike črke. Dobila jo je. Sedaj so ji bile pa že vse podobice znane, zato si je tem lažje zapomnila oblike velikih črk. Lotila se je z njimi pametnic in pregovorov in — zmagala tudi te. Ko so se Veliko soboto vrnil zvonovi iz Rima, je slovesno prišla mami naznanit, da je prečitala vso knjigo, da zna — vse. Mama ji je zato obljubila dva krvavordeča pirha. Zlata je pa

kar zdrdrala, kakor se je naučila: „Pirhi — p. Ponižnost je lepa čednost. Peč je pozimi dobra reč.“

„Pa tudi sedaj je dobla leč naša peč. V nji pečemo — potice,“ je podal svojo modrost bratec Mile.

„Zlata, sedaj boš lahko bratca učila čitanja,“ meni mama Batičeva.

„Prav lahko, saj znam, vse znam.“

In ponosno kot rimski zmagovalci je korakala z abecednikom in s knjigo v podobami iz kuhinje v hišo, kjer je knjigi odložila na svoje mesto.

Mile je ostal v kuhinji in mečkal v rokah kosec testa ter zmagovito razlagal vrnivši se sestrici, da tudi „mi“ potice delamo. Seveda mu je poslej pomagala še Zlata. Med drugimi pogovori so se tudi domenili, da pojdejo o velikonočnih praznikih z mamo na vrt v senčnico, kjer bo Zlata poučevala svojega bratca v spretnem čitanju.

*

Prijetno popoldne je na velikonočni praznik. Batičeva mama je sedela v senčnici na vrtu. V naročju je držala Mileta, a Zlata je prinesla knjigo v podobami, da bo bratec v nji spoznaval poleg i-u še druge črke. Mislila je, da si jih bo Mile zapomnil že danes kar polovico, jutri še ostale, a potem bosta čitala skupno drug za drugim in drug pred drugim, kdor bo znal bolje. In znala bo Zlata gotovo. Kako ne, ko bo ona bratca naučila.

Odprto knjigo je položila mami na kolena kakor na mizo, in Mile se je čudil pisanim podobicam, ki jih ni še nikoli videl tako od blizu. Kar z rokama je ploskal, pa ne samo dlan ob dlan, marveč tudi po knjigi s podobami: po konjiču, po gradiču, po črešnjah in ptičkih, celo Zlati po glavi.

Resno, jako resno se je Zlata lotila dela. Mirila je in opominjala nemirnega učenca, ki je poskakoval v materinem naročju in pri vsaki podobici žvrgolel svoj i-u. Mala učiteljica je vpila: „I-gla-i, ura-u, gradič g, konjič-k, črešnja-č.“

Mile je ponavljal vsevprek: „Člešnja-i, onjič-u, igla-u, ula-i . . .“ in bil z rokami po vseh podobicah, ki jih je videl. Zlata se je jezila in svarila bratca ostreje. Ko jo je opomnila mama, da je še preotrožji za tako resno delo, je deklica sama spoznala, da ne bo še kmalu učiteljica svojemu bratu. Njene najsmelejše nade so se raztopile v prazen nič.

Zahotelo se ji je na jok. Skozi solze je opomnila mamo, da je bila ona bolj pridna, zato se je pa tudi naučila.

„Pridna že, pridna, to je res. Zlatica moja, toda, koliko truda in solz in žalosti je bilo tudi ob tvojem učenju, to si sedaj že pozabila. Prav je tako; saj sem tudi jaz.“

Še dolgo sta potem z Miletom gledala v knjigi pisane podobice. Bratec jih je bil srčno vesel, Zlata pa je mislila ob vsaki črki na vse težave, ki jih je imelo z njo prej, ko jo je dodobra spoznala. Kolikor črk, toliko povestic, mičnih, veselih, zakaj vsaki je bila Zlata junakinja in zmagovalka.

Res se je začelo za Batičevo Zlato s šolo tudi novo življenje, polno novih bojov, polno novih zmag.

